

((اگه به ما طیاره نتین ، از جای دگه میگیریم))

((..اگه به ما طیاره نتین ، از جای دگه میگیریم ، طاقت ما طاق شده)) این سخنان عامیانه گفتگوی فرزندان بازیگوشی با پدر شان نیست ، که بالای اسباب بازی روزمره شان دعوا دارند ، این داد و فریاد کودکان لوج با برادر بزرگ و یا پدر شان نیست که اگر برای شان طیاره نخرند، از پسر همسایه را خواهند گرفت ، نه هموطن این سخنان ، بیانیه رئیس جمهور یک کشور در برابر فارغ التحصیلان اکادمی ملی نظامی کشورش است . سخنان گهر بار رئیس جمهور ایکه ادعا میکند کشورش مستقل است . بلی این سخنان رئیس جمهور افغانستان حامد کرزی است که از امریکا و اروپا تقاضای طیارات جنگی را برای کشورش دارد و خیلی ها عامیانه و کوچه و بازاری آنرا در برابر فارغ التحصیلان اکادمی ملی نظامی افغانستان مطرح میکنند. البته زمینه سازی این موش و گربه بازی از مدتی قبل چیده شده بود و جناب کرزی قبل از این اظهارات گهربار شان ، یک مکتوب شخصی و خصوصی به رئیس جمهور (رو سیه) فرستاده و قرار معلوم از وی تقاضای کمک های نظامی را نموده است که طرف مقابل به تقاضای شان جواب مثبت داده است. بگذریم از اینکه آیا رئیس جمهور یک کشور (خواه مستقل و یا نیمه مستعمره) صلاحیت آنرا دارد که بدون مشوره با معاونین و کابینه وبدون تائید پارلمان کشورش ، دست به همچو عمل خودسرانه زده و سرنوشت کشور و مردم را به بازی گیرد؟!

گیریم که جناب شان چنان صلاحیتی داشته باشند ، آیا عاقلانه خواهد بود که آزموده را بار دیگر آزمود؟!

افغانستان کشوریست که مورد تجاوز و تهاجم ارتش سرخ رو سیه قرار گرفت و خاکش به توبره شد و سی (۳۰) سال است که دیگر روی صلح و آرامش را ندیده است و سه دهه میشود که مورد تاخت و تاز اجنبی ها قرار گرفته و دمار از روزگارش بردارده است . سی (۳۰) سال جنگ و ترور و وحشت و کشتار ، سی (۳۰) سال خونریزی و آتش افروزی و چور و چپاول ، سی (۳۰) سال ویرانی و آوارگی و خانه بدوشی ، سی (۳۰) سال توهین و تحقیر دوست و دشمن ، سی (۳۰) سال خون و آتش و دود و خاکستر و شکنجه و بگیر و ببند و... همه و همه حاصل تجاوز نامردانه و غیر انسانی دوستان روسی شماسست ، جناب رئیس جمهور . مردم مقاوم و با شهامت افغانستان آن روزگار وحشت و کشتار و بگیر و ببند و زنجیر و ذولانه و قین و فانه و زنده بگور کردن ها و بند از بند بریدن ها و شوک های برقی و هزار و یک شکنجه و بی ناموسی دوستان روسی شما رادر حق بهترین سروران و سرداران این مرز و بوم، فراموش نکرده اند و هرگز هم فراموش نخواهند کرد. هنوز خونهای ریخته شده بیش از یک ملیون هموطنان دلیر ما نشکیده است ، هنوز زندان های بیشماری در مرکز و ولایات کشور بوی خون میدهند، هنوز توقیف خانه های متعدد خاد و واد و صادرات لکه های خون رشید ترین فرزندان کشور را در سینه پرکینه خود دارد، هنوز گور های دستجمعی بیشماری در سرتا سرکشور ناگشوده مانده اند ، هنوز صد ها هزار مادر چشم براه فرزندان شان ، دیده به در دوخته و منتظر فرزندان شان هستند، فرزندان که هرگز بر نمی گردند و دوستان روسی شما با قضاوت تمام به کمک نوکران خلقی و پرچی شان و به یاری سگان بویکش (اگسا، کام ، خاد ، واد) یا آنها را زیر بدترین شکنجه ها به شهادت رسانیده و یا هم زنده بگور کرده و یا بصورت دستجمعی تیرباران کرده و یا هم از طیارات نظامی بزیر انداخته اند و یا هم با هزار و یک شیوه دیگر نیست و نابود کرده اند.

شما جناب رئیس جمهور ، جمهوری اسلامی افغانستان، آیا بهتر نبود که از دوستان روسی تان که کشور آباده ما را به ویرانه غم انگیزی مبدل کردند و راه خویش را گرفته رفتند ، خواستار غرامات جنگی می شدید؟! آیا بهتر نبود که از دوستان روسی تان می خواستید تا نقشه ملیون ها ماین ایکه در سرتا سر کشور آبائی ما کاشته اند ، را به مقامات ماین روبی تسلیم میکردند تا از کشتار هر روزه هموطنان تان جلوگیری می شد؟! آیا بهتر نبود که از این دشمنان دوست نما تمنی میکردید که دیگر از دست بازی و جاسوس پروری در کشور ما دست بردارند؟!

از این ها که بگذریم و قبول کنیم که جناب شما چنان شهادتی ندارید که این مشکلات و مسائل و خواسته های مشروع را با روس ها در میان گذارید و این توقعات از جناب شما بیهوده بوده و آب را غربال کردن است، پس برمیگردیم به اصل مطلب و آن اینکه شما فرموده اید : ((..اگه به ما طیاره نتین ، از جای دگه میگیریم ، طاقت ما طاق شده)). جناب رئیس جمهور (منتخب) کشور (مستقل) افغانستان !! آیا شما گفته میتوانید که در مدت هفت سال گذشته چند نفر

پیلوت جنگی و چند نفر انجنیر پرواز و چند نفر تخنیکر طیارات جنگی تربیه کرده اید؟ فکر نکنم که حتی یک نفر هم . باز هم گیریم که حکومت ناکارآمد و فاسد شما چند پیلوت جنگی و انجنیر و تخنیکر هم تربیه کرده و در اختیار داشته باشد، که ما را عجب آید، آیا جناب شما هرگز به این اندیشیده اید که طیارات روسی، پرزه جات روسی بکار دارند و پرزه جات روسی، مشاورین روسی و ترجمان های روسی و تخنیکران روسی را حتماً به دنبال دارد؟! آیا میدانید که تمام تخنیکران و انجنیران و مشاورین و ترجمانان روسی، جاسوسان کارکشته مربوط به سازمان جاسوسی روسیه خواهند بود؟! یعنی اینکه شما میخواهید کشور ویرانه ما را بار دیگر به دامن دشمنان آشتی ناپذیر افغانستان ببندازید. خداوند به شما انصاف ارزانی فرماید، چیزایکه ذره هم ندارید.

از اینها هم که بگذریم، کشور بی در و دروازه ما که امروز بیش از چهل کشور جهان در آن نیروی نظامی دارد، کشورایکه تنها و تنها قوای نظامی فعال امریکا در آن به بیش از سی (۳۰) هزار نفر میرسد و سی هزار عسکر دیگر هم در راه است و سازمان پیمان اتلانتیک شمالی (ناتو) در آن به شدت مشغول نبرد است و امریکا هم خواستار شدت بخشیدن جنگ در افغانستان است و طیارات جنگی امریکا و ناتو همه روزه در نقاط مختلف کشور مشغول بمباردمان های کور هستند که بیشترین قربانیان آنرا مردم عام افغانستان تشکیل میدهند و همه روزه ده ها و صدها طفل و پیر و جوان افغان را به کام مرگ میفرستند و شما هم طبق معمول اعلامیه صادر میکنید و به یک تقبیح خشک و خالی کفایت می کنید و دیگر هیچ.

جناب رئیس صاحب جمهور، جمهوری اسلامی افغانستان! آیا شما گفته میتوانید با چند طیاره جنگی چه کاری را انجام خواهید داد؟! اردوی ملی را به پایش ایستاده خواهید کرد؟ اردو ایکه با یک تک تفنگ وحشت زده را فرار میجوید و از مارشال تا سترجنرال و جنرال و قومندان و سواره و پیاده آن فرار را برقرار ترجیع داده و چهار نعل خود را از معرکه بیرون میکشند و چون موش سوراخ می پالند. آیا میشود با چهار طیاره جنگی و شش تانک و هشت زرهپوش، اردوی به اصطلاح ملی را متکی به خودش ساخت و بالای آن اعتماد کرد؟ از جانب دیگر این سوال نیز مطرح میگردد که با چهار یا شش طیاره جنگی می خواهید کجا ها را بمبارد نمایند، اگر توقع دارید که جای قوای هوای ناتو را گرفته و پیلوتان افغان را جهت سرکوب به اصطلاح تروریستان و مخالفین مسلح وارد میدان کنید، آیا اطمینان دارید که پیلوتان اردوی ملی شما مراسم عزاداری و یا محافل عروسی هموطنان ما را نشانه نخواهند گرفت؟! چه فکر میکنید اگر چند مخالف مسلح در یک مراسم سوگواری و یا مجلس عروسی حضور داشته باشند و به اردوی ملی شما از موجودیت آنان راپور داده شود، آیا پیلوتان شما آنقدر ماهر خواهند بود که در بین یک جمعیت چند صد نفری، صرف دو مخالف مسلح را هدف قرار دهند؟! اما اگر شما خواهان افغانی ساختن جنگ نیستید، پس آیا شما توقع دارید که اردوی ملی شما آنطرف خط تحمیلی دیورند را هدف قرار دهند؟! من ندانستم که جناب شما در این واپسین لحظات ریاست جمهوری تان چرا ب فکر طیارات جنگی اندر شده اید. در این کشور ویرانه که مردم نان خوردن ندارند و هشتاد فیصد مردم زیر خط فقر قرار دارند، در این ویرانه سرا که طفل افغان با نان قاق صد الجوع میکند، در این ناکجا آباد که مادر ها جگر گوشه هایشان را از فرط ناچار به فروش میرسانند، تا باشد زنده بمانند و از شدت گرسنگی نمیرند، در این ماتمکده ایکه افغانستان اش نام است، فقر و بیکاری و ناداری و مرض بیداد میکند و باشندگان درد رسیده و رنج دیده آن حتی از دسترسی به آب آشامیدنی صحی محروم اند، در چنان کشور و چنین حالتی شما ب فکر طیاره شده اید. این درست به همان گفته مشهور می ماند که ((نان ندارید، کلچه بخورید.)) . جناب رئیس جمهور، مردم طیاره جنگی را بخورند یا بپوشند و یا بفرق خویش زده و از این زندگی غم آلود و بخور و نمیر خود را راحت سازند؟!

جناب آقای کرزی! شما با سیاست های خام و کجدار و مریز خود کشور را به سوی یک باطلاق وحشتناکی کشانیده اید که رهائی از آن کار حضرت فیل است. شما خوب میدانید و آگاه هستید که کشور اشغال شده ما را در دام یک مشت جنگ سالار و دزد و رهن و جنایتکاران جنگی و قاچاقچیان مواد مخدر گرفتار ساخته و به اصطلاح کلوخ مانده و از آب گذشته اید و اکنون که آخرین روزهای ریاست جمهوری شما در شمارش است، به هر خس و خاری دست می اندازید تا باشد چهار روز دیگر در قدرت موهوم باقی بمانید. شما که در ظرف هفت سال قدرت نمائی و با صدها میلیارد دالر کمک های جامعه جهانی و حضور بیش از چهل کشور جهان، قادر نشدید حتی امنیت شهر کابل را تأمین کنید، حکومت نا کارآمد شما طی هفت سال گذشته نه تنها از تحیه آب آشامیدنی برای شهریان کابل عاجز ماند، بلکه از عهده فعال ساختن سیستم برق در پایتخت کشور نیز بدرآمده نتوانست. جناب شما خود بار ها از خورد و خورد مقامات مسؤول در کابینه و پارلمان و قوه قضائیه کشور شکایت سرداده اید و از اعمار بلند منزل های عجیب و غریب در خاکدان کابل و از چور و چپاول و غضب زمین های مردم و حکومت در شیر پور که امروز بنام (شیر چور) مسمی

است، وووو اشک بچشم آورده اید، اما کوچکترین اقدامی جهت اصلاح و بهبود چنان شرایط ناگوار، به عمل نیآورده اید. این بدان معنی تواند بود که شما هرگز در کار کشور داری جدی نبوده اید، نمی دانم اکنون چه افتاد که به اصطلاح دو پا را در یک موزه کرده اید که یا امریکا برای تان طیاره بدهد و یا از بچه همسایه خواهید گرفت که ((طاقت تان طاق شده است))، ایکاش از ظلم و جور و ستم و چور و چپاول و خورد و خورد و وحشت و جنایت و نامردی و نامردمی ربانی ها و سیاف ها و محقق ها و خلیلی ها و قانونی ها و فهیم ها و دوستم ها و... که خاک مملکت را به توبره کردند و به بانک های خارج انتقال دادند، طاقت تان طاق میشد، ایکاش از چپ و راست فتوی دادن های ملا ها و مولوی های بیکار و بی روزگار طاقت تان طاق میشد که برای کامبخش ها حکم اعدام صادر میکنند و تلویزیون ها و نشرات را سانسور کرده و حکم کفر صادر میکنند و...، اما خود در یک طبق با علمی ها و گلاب زوی ها و رنجبر ها خون ملت را در جام کرده به سلامتی همدیگر مینوشند. ایکاش در امضا کردن حکم اعدام قصاب کابل (اسدالله سروری) طاقت تان طاق میشد و آنرا امضا میکردید، که نکردید و بیشتر از یک سال روی میز شما ماند و خاک خورد و صد ها و هزاران ایکاش دیگر که میکردید و نکردید.

از اینها هم که بگذریم جناب رئیس جمهور، جمهوری اسلامی افغانستان، شما و حکومت فاسد تان که قادر به تأمین امنیت حتی شهریان کابل که نشدید، هیچ، شما حتی قادر نیستید که از حق زندگی یک تبعه افغانستان در خارج از کشور نیز دفاع کنید. در سرزمینی بنام جمهوری اسلامی ایران که شما و حکومت فاسد و ناکارآمد تان داد از دوستی و مناسبات فوق حسنه با آخذ ها و عمامه بسران کله خالی آن میزید و هرگونه مداخله ناروای آن آخذک های فتنه را در امور داخلی کشور ما نادیده گرفته و اغماض میکنید، صد ها و هزاران افغان به جرم های واهی و پوچ به دار زده شده اند و میشوند هنوز. همین چند روز پیش حکومت وحشت و ترور آخذک ها چندین جوان را به جرم های مختلف حلق آویز کردند که در جمع آنها یک هموطن من و شما نیز حلق آویز گردید. این جوان افغان (گل حسن) نام داشت که بجرم قتل یک هموطن خود در کشور ایران، حلق آویز گردید. (گل حسن) در هنگام ارتکاب جرم صرف هفده سال داشته است. آخذک های ایرانی وی را در همان سال که به سن قانونی خود نرسیده بود به اعدام محکوم کردند و چهار سال وی را در زندان های ایران نگهداشتند تا بیست و یک ساله شد و بعداً وی را حلق آویز کردند. البته این نه اولین اعدام بود و نه هم آخرین خواهد بود. بیشمار هموطنان ما را آخذک های ایرانی در کشور شان حلق آویز کرده اند و میکنند هنوز، ولی هرگز صدای اعتراضی از مقامات مسؤول جمهوری اسلامی افغانستان شنیده نشده است. چرا در چنین مواقع طاقت جناب رئیس جمهور طاق نمی شود؟! از اخراج اجباری و خیلی ها وحشیانه مهاجرین افغان از ایران اصلاً نباید صحبتی کرد، چون به منزله در یخ نوشتن و در آفتاب گذاشتن است.

اگر این سلسله را دوام بدهیم مثنوی هفتادمن کاغذ خواهد شد که نه هموطنان ما را حوصله خواندن و نه هم این کمترین را فرصت بر شمردن است. اما اینقدر باید گفت که دیگر نه مردم افغانستان بالای جناب کرزی اعتماد دارند و نه هم حامیان بین المللی شان. بگفته مشهور مردم که: ((گیرم که فلک جامه داد، کو اندامش))، جناب محترم حامد کرزی شما را فلک جامه داد و خوب هم داد ولی با تأسف که اندامش را نداشتید و این جامه زربافت در قد و اندام شما به گریه شده است، بگذارید کسی دیگری این جامه زرین به تن خویش کند، شاید که به حال این ملت مظلوم رحمش آید، هر چند نجات از این باطلاق وحشتناکی که شما در کشور به وجود آورده اید، خیلی ها مشکل می نمایند.

جناب رئیس جمهور! تا دیر نشده و هنوز برمسند ریاست جمهوری کشور قرار دارید، حکم اعدام ((اسدالله سروری)) قصاب کابل را امضا کنید، تا دیر نشده حکم جلب ((رشید دوستم)) گلم جمع خونخوار و درنده وحشی را صادر کنید و وی را به محکمه ملت سپارید. تا دیر نشده جنایتکاران معلوم الحال را توقیف کنید. تا چند صباحی از ریاست جمهوری تان باقیست از ((نصیر فیاض)) ها معذرت بخواهید و حقوق شانرا دوباره اعاده نمایند. تا عمر ریاست جمهوری تان بسر نرسیده، ((کامبخش)) ها با عزت به آزادی رهنمون شوید. تا دیر نشده جاسوس های کشور های خارجی در داخل حکومت و پارلمان را به ملت معرفی کنید، شما خود باری اعتراف کرده بودید که آنرا شناسائی کرده اید، پس مرد باشید و مردانه آنرا افشا ساخته و در آخرین روزهای ریاست جمهوری تان به این کشور ویرانه و به این ملت مظلوم خدمتی انجام دهید که از شما بنام نیک یادآوری نمایند. طیارات جنگی هیچ درد این ملت درد کشیده را مداوا نخواهد کرد و هرگز هم مرحمی بالای زخم های بیشمار شان نخواهد بود. در اخیر میخوام یادآور گردم که در زمان زمام داری طالبان در افغانستان و در جریان جنگ های طالبان با بقایای اتحاد شمال، طیارات جنگی که در اختیار احمد شاه مسعود و رسید دوستم قرار داشت و در ست زمانیکه مزار شریف از تسلط دوستم و محمود بریالی و بقایای شورای نظار و پرچمی های سنگر گرفته در جنبش دوستم خارج شده و به تصرف طالبان درآمد، تمام طیارات جنگی را به

تاجکستان و ازبکستان و ایران انتقال دادند که تا همین اکنون در اختیار آن کشور ها قرار دارند و نیز بعد از حمله نظامی امریکا و متحدین به افغانستان و پیش از سقوط امارت طالبان ، طیارات جنگی که در اختیار طالبان قرار داشتند ، به پاکستان انتقال داده شدند که هنوز هم در اختیار پاکستانی ها قرار دارند، آیا جناب رئیس جمهور گاهی هم به این فکر اندر شده باشند که مال ملت را از همسایگان طماع بدست آورده و حق مسلم افغانستان از چنگال خونین آنها بدر آورند؟! در مورد اینکه جناب ((همایون حمیدزاده)) سخنگوی شما در مورد خریداری طیارات جنگی از روس ها و کمک های نظامی ، لوجستیکی و تخنیکی دوستان روسی شما چه در افشانی نموده اند ، نباید خم به ابرو آورد و گلایه کرد چون جناب شان در هر صورت صرف یک سخنگو تشریف دارند و آنچه برای شان دستور داده شود میگویند و نه کمتر و نه هم زیادتیر . در بهترین شکلش میتوان گفت که ایشان وظیفهء (طوطی) را دارند که آنچه را یاد گرفته اند ، تکرار میکنند و از خود هیچگونه صلاحیتی ندارند .